

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 7-8 (68-69) липень-серпень 2010 р.

28 липня, у День хрещення Київської Русі-України, що цього року вдруге відзначається не тільки як церковне, а й як державне свято, до столиці прибуло багато молільників із Волинської єпархії. Попри численні перешкоди, що з різних надуманих приводів чинилися деякими представниками силових структур (про це докладніше – на стор. 3), помолитися за Україну, її народ і владу до Києва приїхали більш як 260 священників та понад 500 парафіян. Зіпсувати людям святковий і молитовний настрій не вдалося. Адже, як сказано в Божому Слові, «наша боротьба не проти крові і плоті, а проти ... духів злоби піднебесної» (Еф. 6:12). Тому архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, священство й прості вірні взяли участь у Літургії, що відбулася в кафедральному Володимирському соборі, хресному ходу до пам'ятника рівноапостольному князеві Володимирі та молебні перед ним із піднесеними почуттями. На світліні Ярослава Близнюка – наше духовенство й ігумена Марія після богослужіння на Володимирській гірці.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

3 серпня – пророка Єзекіїля

З найраніших часів історії єврейського народу основою його буття Творець поклав єдинобожжя. Відновлення віри в Єдиного Бога спершу в одному народі, а через нього – в усьому людстві було найважливішою місією, покладеною Господом на євреїв. Проте вони не часто бували на висоті свого покликання. І після єгипетського полону, після діяльності великого пророка Мойсея вибраний народ часто-густо скочувався до багатобожжя, причому не раз перевершував у цьому й інші народи, яким мав би бути за приклад. Пророкові Іллі вже здавалося, що не стало праведників у його народі, але Всевишній казав йому: ні, все-таки ще є.

Однак у восьмому столітті північне єврейське царство – Ізраїль – за незчисленні гріхи Господь покарав полонем, або ж, як кажуть тепер, депортацією. Майже всіх євреїв завойовники-ассирійці виселили з країни і вони, за незначним винятком, розчинилися серед інших народів. Та це не стало суворим уроком південному царству – Юдеї, тож у шостому столітті її спіткала така сама доля: трохи не всіх мешканців завойовники-авілоняни виселили з країни. Розчинитися, щоправда, вони не встигли, хоча мову втратили, перейняли чимало чужих звичаїв, але збереглися як народ, бо гуртувалися навколо релігії.

На ці часи припадає діяльність великого пророка Єзекіїля. Ще до депортації він був відомим Божим чоловіком, усього себе присвячував тому, що палкими проповідями намагався навернути людей до покаяння, повернути до благочестя. Як же трагедія таки скоїлася, був невтомним і в полоні. Ці великі труди мали й великий успіх: коли менш як за сімдесят років Вавилонія впала під ударами інших завойовників і євреї змогли повернутися на батьківщину, вони вже більше ніколи не відхилялись у багатобожжя.

Не відхиляємося у поклоніння тесаним і литим ідолам і ми, народ новозавітний. Але ідолопоклонство, як відомо, цим не обмежується. Нинішні вже не варвари, а начебто християнізовані народи впадають у таку прірву гріхів, ставлячи свої похоті на місце Бога, що варті не меншого покарання. Тож пророцтва Єзекіїля аж ніяк не вичерпано. У його книзі, що входить до Святого Письма, яка насичена складними і страшними символами, вбачаємо загрози слова всім, хто не слухається волі Творця. І ці пророцтва збудуться, бо вустами Єзекіїля глаголив Господь.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 63 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutska.ua

ХРОНІКА

Пом'янули козаків

6 червня, у Неділю всіх українських святих, архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, паломники з нашої єпархії побували у Свято-Георгіївському монастирі на Козацьких Могилах, долучившись до урочистого Богослужіння та інших заходів, присвячених пам'яті українських козаків та селян, які загинули в битві під Берестечком 1651 року. Божественну Літургію і панахиду на паперті храму очолив Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет.

У консисторії

17 червня на офіційному сайті єпархії Pravoslavja.lutska.ua відкрито новий розділ – «Радіо». У ньому розміщено інформацію про всі передачі єпархіяльної радіостудії «Благо». Файли програм користувачі можуть прослухати тут же або скопіювати на свій комп'ютер. Надалі в розділі буде зібрано не тільки ті передачі, які щонеділі виходять на радіостанції «Сім'я і дім» (102, 4 МГц), а й інші продукти студії.

20 липня завершено формування архіву електронних версій усіх чисел нашого часопису з часу виходу його першого номера в грудні 2004 року як офіційного видання Волинської єпархії Київського Патріархату. Відтепер користувачі сайту можуть переглянути будь-яке число, зайшовши на розділ «Часопис» і в лівому меню обравши посилання «Архів часопису». Електронна версія газети – це добірка лише основних публікацій номера, оскільки новини, документи, оголошення тощо публікуються в інших розділах сайту. Крім цього, в тому ж таки лівому меню можна переглянути статті різних років, які були розміщені під певними тематичними рубриками.

До свята медиків

18 червня священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці на чолі з протоієреєм Володимиром Подольцем із благословіння архієпископа Луцького і Волинського Михаїла привітали «людей в білих халатах» на їхньому святковому зібранні з нагоди Дня медичного працівника. Вітальні адреси владика та цінні подарунки («Свангельську енциклопедію») було вручено Вірі Марчук, Галіні Кузьмінській і Степанові Бобрику.

У вітанні архієрея, зокрема, йдеться: «Наша Церква високо оцінює та шанує вашу Богом благословенну нелегку працю, якою Він дарує оздоровлення й радість нам і нашим ближнім. Адаже в Святому Письмі сказано: „Шануй лікаря чество заради потреби у ньому, бо Господь створив його“ (Сир. 38:1). Від щирого серця бажаю натхнення, оптимізму та успіхів на фаховій ниві. Хай глибока віра у Всевишнього наповнить ваше життя любов'ю і милосердям, мудрістю і терпимістю, хай вона об'єднає нас у ревній молитві за здоров'я українського народу».

А 20 червня високопреосвященний привітав медиків із професійним святом після Божественної Літургії в Троїцькому соборі.

Ювілей достойників

20 червня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл наприкінці Божественної Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці привітав керівника й регента архієрейського хору «Оранта» Василя Мойсіюка з п'ятдесятиріччям.

Владика сказав брату Василю багато добрих слів. Подякував, що хормейстер не закопав свій талант, а прославляє ним Бога. «Господь створив людину, щоб вона славила Його і блаженствовала в цій славі. Нема нічого кращого, ніж коли людина устами й серцем прославляє Всевишнього», – підкреслив високопреосвященний. Також владика закликав парафіян молитися за керівника «Оранти», адже від його праці значною мірою залежить настрої відправи в головному храмі Волині: організація Богослужіння залежить насамперед від двох людей – предстоятеля (священнослужителя, який очолює Службу) і регента.

З нагоди ювілею Патріарх Філарет нагородив очільника славетного колективу орденем Святого Миколая Чудотворця.

27 червня вісімдесятиріччя з дня народження і п'ятдесятиріччя творчої діяльності відзначив Ростислав Кушнірук – заслу-

ВАРТО ЗНАТИ

Прямі запитання – прямі відповіді

21–25 червня Релігійно-інформаційна служба України (РІСУ) провела веб-конференцію з архієпископом Луцьким і Волинським Михаїлом «Українське Православ'я: волинський доповідь». Користувачі інтернету, підписуючись як хто бажав, ставили запитання владіці, а він у міру надходження писав відповіді.

Охочі запитувати були люди різні й запитання були дуже несхожі. Чимало з них, вочевидь, щиро переймаються нинішнім станом Православ'я в Україні. Наприклад: «Ваше Високопреосвященство, як на Вашу думку, чи не зникне духовність у душах нинішнього молодого покоління, яке й без того досить байдуже до релігії, у зв'язку з розділенням Української Православної Церкви?» Відповідь: «Я можу говорити про Волинську область та єпархію, якою керую. Звісно, розділення негативно впливає на людей, які спостерігають за життям Церкви, і частину це відштовхує. Люди, які прийшли в храм молитись і чують про політику, цей храм покидають. Якщо ми будемо багато говорити про те, що не належить говорити в храмі, – не про віру, спасіння, молитву, покаєння, то людям не буде цікавий такий храм, а можливо, й конфесія».

«Владико, як складаються Ваші відносини з УПЦ КП на Волині? Чи щось змінилось після минулорічного візиту Патріарха Кирила?» – «Стосунки між нашими єпархіями динамічно покращуються. Хоча є чимало негативних, спірних моментів, але все-таки крок за кроком знаходимо порозуміння. В нас немає таких гострих питань, які поглиблюють розділення. Є непорозуміння в деяких питаннях, але ми шукаємо вихід. Приїзд Патріарха Кирила на Волинь стан погіршив, бо, втручаючись у церковні справи, він нас роз'єднує, а не об'єднує...»

Були й запитання ущипливі: «Владико, кажуть Ви прагнете стати наступним Патріархом. Якщо це так, то якою бачите УПЦ КП під Вашим правлінням? Що потрібно змінювати чи вдосконалювати в Церкві, щоб вона краще виконувала свою місію?» – «Дякувати Богу, Патріарх при доброду здоров'ї і нехай Господь благословить йому ще багато років керувати нашою Церквою. А що стосується бачення Церкви на майбутнє, то те, що ми робимо у Волинській єпархії, той напрям діяльності і є відповідь на Ваше питання».

Запитували про своє: «Якщо ми з дружиною вінчалися, але зараз розвелись, яким чином можна отримати церковне розвінчання?» Владика відповів так: «Церковне розлучення допускається у випадку: нерозкаяної подружньої

зради; коли один із подружжя до Вінчання приховав неможливість мати дітей або інші хвороби, які перешкоджають сімейному життю; коли поведінка чоловіка загрожує життю дружини (нап'ється і б'є її) чи навпаки. Розглядає Церква й інші важливі причини, чому прохач звертається про розірвання Шлюбу і має намір одружитися вдруге. З проханням про церковне розлучення Вам треба звернутися до місцевого єпархіяльного архієрея».

Були запитання ділові: «Я кореспондент журналу „Білоруська Автокефалія“, живу в Ратно. Відома, що на Волині (особливо біля кордону з Білоруссю) проживає багато етнічних білорусів. Під час перепису багато хто з них визначив своєю рідною мовою білоруську. Вони мають потребу в богослужінні рідною мовою... Чи готова УПЦ КП і Ви як єпархіяльний архієрей піти назустріч білорусам, які відвіку живуть на Волині?» На це архієрей відповів: «Ми контактуємо з білорусами, їхні представники навчаються у Волинській духовній семінарії. У нашій Церкві визначено: якщо більшість мирян певної парафії бажать використовувати за Богослужінням не українську мову, а будь-яку іншу, – мають на це право. Коли я очолював Чернігівську єпархію, був саме такий випадок. Звернулися представники білоруської громади з проханням відправляти білоруською мовою і одержали благословіння. Відтоді щонеділі там служили дві Літургії – українцям і білорусам. Отож із цим проблем немає. Чекаю Вас у Луцьку й обговоримо це питання в практичній площині».

А загалом веб-конференція пройшла зацікавлено, було видно її націленість на покращення справ у духовній сфері. Її можна узагальнити таким запитанням і такою відповіддю: «Високопреосвященний владико, скажіть, будь ласка, як Ви бачите подальший розвиток своєї єпархії? Які є пріоритети, можливо, щось занедбано і що потребує особливої уваги? Які „родзинки“ мають стати візитною картою православної Волині? Чи не плануєте розвивати релігійний туризм і паломництво в регіоні?» – «Усе дуже просто. Молитись і працювати, проповідуючи Слово Боже. Молитись і працювати над усіма без винятку напрямками церковного служіння й усіма відповідними засобами».

Увесь текст веб-конференції – на РІСУ або на єпархіяльному сайті Pravoslavja.lutska.ua в новоствореному розділі «Передрук».

Віктор ГРЕБЕНЮК

НАШІ ВІРЯНИ

Богородиця завадила контрабанді

Інспекторка Ягодинської митниці Людмила Борисюк – практикуюча християнка. Якось у вихідні вирішила з дітьми і знайомими поїздити святыми місцями і навіть спробувати себе в ролі послушниці: мити посуд, прибирати, допомагати на кухні в обителі. Багато дізналася про історію монастирських ікон, тож повернулася додому під враженнями. А вночі перед зміною побачила вві сні Богородицю, Яка просила випустити з валізи її Сина. Коли вранці жінка вийшла на роботу (це, до речі, був День Святого Духа), зрозуміла: нині має затримати щось цінне. І натрапила на стару ікону.

Образ Ісуса Христа поїздом «Київ–Берлін» намагався вивезти з України колишній наш співвітчизник, а нині громадянин Німеччини. Він думав, що раритет сховав надійно, і до нього не доберуться. Пані Людмила каже, що без Божої допомоги тут не обійшлося, але й професійне чуття теж не підвело. Розповідає, коли знайшла образ, пасажирі купе замімили. Не менше здивувався і контрабандист.

– Я його спочатку запитала: «Що там?». Він сказав: «Це не моє, я не знаю, що це». Чоловік був стурбований, дуже нервувався, а потім ска-

зав: «Це мені подарували... А після того, як дав пояснення, запитав: «Де ви взяли на мою голову? Чому саме я, чому саме ви прийшли до мене в купе?»

Експерти Волинського краєзнавчого музею на чолі з Наталією Пушкар, серед яких є й наші дописувачі Анатолій Квасюк і Лариса Обух-

вич, визначили, що ікона становить історико-культурну цінність. Образ, датований кінцем XIX – початком XX ст., походить із центральних областей України. За даним фактом порушено протокол про порушення митних правил.

Андрій ГНАТЮК. Світлина автора

жений працівник культури, керівник народної аматорської хорової капели «Посвіт». Архієрей, декан Троїцького собору протоієрей Микола Нецькар та інше духовенство поздоровили ювіляра. У вітальному слові високопреосвященний подякував панові Ростиславу, колишньому в'язневі сталінських таборів, за ревну службу на благо Церкви й України й від імені Патріарха Філарета вручив йому орден Великомученика Юрія Переможця.

Зустріч в облдержадміністрації

22 червня архієпископ Михаїл взяв участь у зустрічі голови облдержадміністрації Бориса Клімчука з очільниками релігійних конфесій нашого краю. Як повідомив інформаційній службі владика, зустріч була неофіційна, ознайомлювальна. Пан Клімчук розповів про прагнення нинішньої влади до рівноправності конфесій, що неухильно провадитиметься в області, пообіцяв сприяти у вирішенні важливих церковних питань. Представник Київського Патріархату під час спілкування висловив готовність до толерантності щодо інших юрисдикцій, зазначивши: «Ми повинні шукати шляхи до порозуміння. Час боротьби за храми має відійти у минуле, а теперішній – для розбудови». Також владика запропонував утримуватися від звинувачувальної риторики у ЗМІ, пропагувати лише здорові ідеї.

Це може повторитись

В Україні й зокрема на Волині відбулися жалобні заходи з нагоди чергової річниці початку війни.

22 червня на луцькому міському меморіалі разом із архієпископом Михаїлом, віцеканцлером протоієреєм Олександром Безкоровайним, деканом Свято-Троїцького собору протоієреєм Миколою Нецькаром та іншим духовенством молилися представники державної влади й громадськості. Присутні возносили до Бога благання за упокоєння жертв гітлеризму. Високопреосвященний звернувся до присутніх із проповіддю, в якій сказав: «Людська гордість, відсутність любові породила цей день скорботи. Це день, коли треба думати, до чого може призвести гріх, нелюбов, – до величезної трагедії. Згадавати цей день треба обов'язково, бо історичні події мають властивість повторюватися. Сьогодні дехто, зміцнивши м'язи, хоче випробувати свої сили. А це призводить до того, що народи плачуть над могилами. Тому я бажаю, щоб мир, порозуміння, а найбільше – любов була між нами. Хай ця любов Христової єдиної нас, хай ця любов панує серед нас».

Цього ж дня духовенство кафедрального собору на чолі з о. Миколою взяло участь у церемонії перепоховання 314 радянських військовополонених (бранці померли 1941–1942 року в таборі «Штатлаг», який розміщувався на території замку Любарта). Священнослужителі відправили чин похорону на луцькому меморіальному комплексі жертвам фашизму, що на Гнідавській гірці. Тут останки загиблих і поховали в тридцятьох домовинах.

23 червня громадськість Луцька, як і щороку, молитовно пом'янула жертв сталінізму: 23–24 червня 1941 року декілька тисяч в'язнів міської тюрми без суду і слідства були розстріляні як небезпечні для радянської влади. Владика, священнослужителі обласного центру, міський голова Богдан Шибя та інші посадовці, представники патріотичних партій і організацій, прості віруючі різного віку пройшли хресним ходом від собору до Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря, де в часи війни розміщувалася згадана в'язниця. Тут до них приєналися ченці обителі на чолі з намісником ігуменом Святополком (Канюкою), а дорогою, біля католицького Петро-Павлівського собору, – єпископ Римсько-Католицької Церкви Маркіян Трофим'як із вірними.

Після панахиди владика Михаїл звернувся і до тих, хто прийшов помолитися на цьому скорботному місці, і передусім до тих, хто не прийшов. Не будьмо байдужі до своєї минушини, до пам'яті про своїх предків, закликав архієрей. Бо історія може повторитися. «Нові завойовники придуть у ваші домівки і вас спіткає трагічна доля ваших прадідів. Це може статися значно раніше, ніж ми собі гадаємо. Тому будьмо згуртовані й молимося за

Продовження на 4 стор.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

КРОК ЗА КРОКОМ

Розмовляти з Богом і небожителями, тобто молитися, допомагають особливі книги

Запитання

Як правильно молитися вдома?

Відповідає

священик Андрій Ротченков

Домашня молитва ще називається приватною і відрізняється від спільної (громадської, соборної, церковної) тим, що звершується поза храмом, без священнослужителя. Її необхідною формою є молитвослів'я – читання з молитовника. Це фундамент усього молитовного діяння православного. Читанням традиційних молитов людина вчиться молитися, але навіть якщо з часом досягне вищих ступенів молитви, то все одно не залишає молитвослів'я.

Ранкові й вечірні молитви містяться в молитовнику, краще мати повне видання. До нього увійшли молитви, які дав нам Господь, ангели, склали великі святі. Це перлини духовного мистецтва світового значення, подібно як у світському мистецтві є свої шедеври. Церква уклала їх як зразок, щоб через них віруючі засвоювали дух православної молитви (тобто які думки, почуття, способи їх виразу потрібно розвивати). Тому молитви, що містяться в молитовниках, звуться канонічними: канон – давнину називалась лінійка, якою визначали, чи рівна стіна. Отже, канонічні молитви призначено для виправлення розуму, душі, світосприйняття християнина, щоб його молитва була вислухана Богом. Прикладом користування молитвами, що складені іншими, є для нас Ісус Христос. Він сім разів промовляв із хреста, двічі з них – словами псалмів, тобто молитвами Юдейської Церкви.

Певна кількість молитов, які православний християнин читає щодня, називається *молитовним правилом*. Обсяг вашого молитовного правила повинен визначати духівник (священик, який духовно скеровує вас). Для початку християнин, узгодивши з духівником, вибирає кілька молитов, які для нього найбільш близькі, зрозумілі. Поступово додає решту і починає вчитувати повне правило: одинадцять ранкових і одинадцять вечірніх молитов. Згодом, набравшись досвіду, якщо є таке бажання й дозволяють час і сили, можна попросити благословення духівника доповнити молитовне правило читанням того чи іншого акафіста, псалмів, розділів Євангелія тощо.

Наступним кроком збільшення правила для досвідчених у молитві християн є прохання благословити читання Псалтиря. Ця книга Старого Заповіту складається зі 151 псалма. Псалми – це молитви в поетичній формі, колись давно їх виконували з музичним супроводом – на струнному інструменті псалтиріоні. Щоб молитовно читати Псалтир, треба придбати його в церковній крамниці: то має бути не просто частина Біблії, а особливе видання, т. зв. Слідуваний Псалтир. Духівник розповість вам порядок його читання.

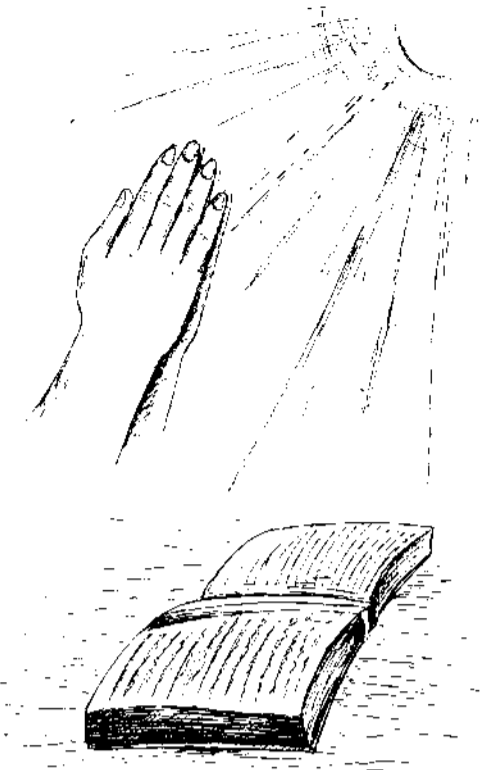
Склад молитовного правила повинен відповідати духовному рівневі християнина і його способу життя. Наприклад, мирянину не слід брати на себе чернече молитовне правило; обсяг правила в дітей менший, ніж у дорослих.

Коли людина має дуже мало часу або надто втомлена, існує скорочене правило Серафи-

ма Саровського: «Отче наш» (3 рази), «Богородице Діво, радуйся» (3 рази) і Символ віри. Але так вимушено скоротивши молитви, потрібно в першій половині дня часто і коротко звертатися до Спасителя, у другій – до Богородиці.

Дотримуючись молитовного правила, православні також моляться своїми словами. Часто протягом дня виникають особливі потреби і тоді звертаємося своїми словами, доповнюючи їх короткими канонічними молитвами («Господи, помилуй»; «Пресвята Богородице, спаси нас» і т. ін.). Якщо бажання молитися своїми словами виникає під час читання ранкового чи вечірнього правила і походить із глибини душі, можна перервати молитву за книгою, помолитися своїми словами, а потім повернутися до читання. Це бажання вважають благодатним даром, за нього належить дякувати Богу. Однак «молитовну творчість» не слід викликати штучно чи старатися ввести у звичку. Молитва своїми словами повинна бути щирою. Перші свої молитви, як правило, невмілі. Але в міру набуття досвіду (через моління за молитовником і в храмі на богослужінні) християнин поступово привчається правильно формулювати свої думки, уникати багатослів'я. Він прагне молитися про спасіння своєї душі, а решту покласти на волю Божу.

Вдома молимося спільно з сім'єю та усамітнено. Діти беруть у цьому участь з найменшого віку, повторюючи найпростіші молитви. Під час спільної молитви читати повинен хтось один або всі по черзі. Коли хтось один читає, решта уважно слухають чи повторюють слова молитви про себе. Якщо молитва співається, то на-

впаки – співають усі разом. Починає і закінчує молитву, а також благословляє їжу найстарший. Час для сімейних молитов – це ранок (після підйому), перед їжею і після неї, увечері (перед сном), перед важливими сімейними подіями, коли хтось захворіє...

Треба пам'ятати, що домашня молитва – це важливий додаток церковної молитви, але вона не може і не повинна замінити її.

Отак крок за кроком удосконалюємось у молитві.

Ілюстрація Арсена ГРЕБЕНЮКА

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

ВАРТО ЗНАТИ

«Вузькі ворота і тісна дорога» (Мф. 7:14)

Цього року під час організації доїзду прочан до Києва 28 липня, на свята Рівноапостольного великого князя Володимира й Хрещення Київської Русі-України, на Волині зіткнулися з численними перешкодами, – повідомив 2 серпня представник ЗМІ голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко під час прес-конференції у луцькому жіночому монастирі Святителя Василя Великого.

26–27 липня події розгорталися практично однаково у більшості деканатів (районів єпархії): до деканів, тобто благочинних, телефонували або приходили представники силових структур, найчастіше міліції, з питаннями, чи поїдуть паломники до Києва, чи вже замовлено транспорт, де саме замовлено і які номери транспортних засобів. Після такого опитування за півгодини-годину телефонували представники перевізників і, незважаючи на укладені договори, на проведену оплату, відмовлялися від перевезення. Офіційна мотивація – несправність автобусів.

Неофіційна – тиск з боку міліції, влади, транспортної інспекції (погрози правоохоронців відібрати ліцензії на перевезення та створити інші перешкоди в подальшій діяльності).

Така раптова увага працівників УМВС у Волинській області, Територіального управління Головатотрансінспекції у Волинській області до стану автобусів, до документального оформлення перевезень проявилась як система, що стосувалася виключно паломництва у столицю до Дня Хрещення Київської Русі-України.

Такі факти свідчили і беззаконня вимагають належної оцінки, оскільки ми вважаємо, що це порушення основних прав і свобод людини, закріплених у Конституції України, а саме: права на вільне пересування, гарантованого ст. 33 («Кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування»); права на свободу віросповідання, гарантованого ст. 35 («Кожна має право на свободу світогляду і віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію ..., безперешкодно відправляти ... колектив-

СВЯТКУЮЧИ
ХРЕЩЕННЯ РУСІ

но релігійні культу і ритуальні обряди, вести релігійну діяльність»).

Окремої уваги заслуговують і факти тиску на священнослужителів з боку правоохоронних органів: вимога (!) міліціонерів підписати «За-

Київ, дати оцінку законності дій окремих представників силових структур і Територіального управління Головатотрансінспекції у Волинській області, притягнути винних у порушенні Конституції України до відповідальності.

Разом із тим, архієпископ Михайл нагадує усім представникам влади: «Єдиним джерелом влади в Україні є народ» (ст. 4 Конституції), а головний обов'язок держави – «утвердження і забезпечення прав і свобод людини» (ст. 3 Конституції). Представники влади грубо знехтували правами і свободами платників податків, які обирають і утримують цю саму владу.

Діючи за настановою Христа молитися за ворогів і гонителів, 1 серпня, після недільної Служби, в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці архієпископ Михайл відправив молебень за здоров'я всіх тих, хто перешкодив представникам Київського Патріархату потрапити на богослужіння до Києва.

Є проблеми, є й досвід

29 липня в Київській православній богословській академії відбувся Пастирсько-просвітницький форум під головуванням Па-

тріарха Філарета. Від нашої єпархії в ньому взяли участь архієпископ Луцький і Волинський Михайл, канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської духовної семінарії протоієрей Ігор Швець, проректор цього навчального закладу Василь Лозовицький, голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко, намісник Замкового Свято-Архангельського монастиря в Луцьку ігумен Святополк (Канюка), насельник цієї обители ієромонах Арсеній (Качан), настоятель парафії Святої Трійці в с. Липини Луцького районного деканату, викладач семінарії священик Микола Цап'юк та намісниця монастиря Різдва Христового у Володимирі ігуменя Марія (Ігнатенко).

Владика Михайл виступив на форумі з доповіддю на тему «Православне просвітництво: досвід і пропозиції» (текст – на офіційному сайті єпархії Pravoslavja.lutsk.ua). У ній високопреосвященний окреслив чимало проблем, поділився досвідом їх вирішення у Волинській єпархії та озвучив низку пропозицій для удосконалення церковного служіння.

На думку о. Віталія Собка, форум із таким високим представництвом (були архієреї, намісники монастирів, ректори навчальних закладів та інші достойники) далеко не в усьому виправдав сподівання. Адаже багато пекучих проблем було тільки в черговий раз згадано, але не запропоновано конкретних механізмів їх вирішення на зальноцерковному рівні або в межах єпархії і парафій. Та добре, що це зібрання порушило важливі питання життя Церкви й розпочало їх обговорення.

Юлія СПІРІНА, Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина Ярослава БЛИЗНЮКА,
інформаційної служби єпархії

ХРОНІКА

Продовження. Початок на 2 стор.

примноження любові поміж нас і поміж усіх людей», – сказав високопреосвящений. На самкінець владика підкреслив, що загибли у луцькій тюрмі в перші дні війни оголошуються місцевошанованими святими Волинської єпархії, бо загинули вони за Вітчизну, за ближніх своїх, а, як сказано в Біблії, «немає більшої від цієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ів. 15:13).

У монастирях

25 червня відбувся перший собор ченців Волинської єпархії. Як повідомив сайт чоловічого монастиря Святого Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького деканату Chernetvo.org, зібрання (близько 20-ти учасників) відбулося в луцькому жіночому монастирі Святого Василя Великого під головуванням архієпископа Михаїла.

Потреба в такому соборі назрівала давно. Адже історично так склалося, що чорноризці Русі-України не мають єдиного для всіх уставу, де були б прописані різноманітні ситуації, як це є в монашестві деяких інших Православних Церков. Певною мірою ця хиба в минулому компенсувалася присутністю в обителях старців – братів, які десятиліттями спають чернечими подвигами і мають досвід, а отже й авторитет. Насельники ж волинських монастирів переважно молоді (середній вік 30–35 років). Тому потрібно було багато про що порадитись.

Не змінюючи жодною отцівської постанови, сучасне чернецтво має навчитись оперувати багатовіковим досвідом у сучасних реаліях. Із цієї зокрема причини кожна обитель отримала свого нового духівника. Опіку над жіночими монастирями єпархії й Замковим Свято-Архангельським чоловічим, що в Луцьку, доручили представникам жидичинської обители ігумену Константину (Марченку) й ієромонаху Іову (Богушу). Духівником братії в Жидичині призначено насельника Замкового монастиря ієромонаха Якова (Мільяна). Також о. Константин відтепер секретар собору з дорученням підготувати проекти документів другого подібного зібрання.

Говорив владика і про підвищення освітнього рівня монашества. Тож усі, хто досі не має богословської освіти і кому ще не виповнилося тридцяти п'яти, з 1 вересня навчатимуться у місцевій духовній семінарії. Делегати собору затвердили форму волинського чернецтва (давньоруського зразка). Ішлося й про вдосконалення розкладу служб, аби молитва в чернечих обителях надалі звучала постійно.

Волинський архієпископ закликав братію й сестринство частіше перечитувати дані ними при постризі обітниці, щоби своїм життям угодити Богові й завоювати авторитет у людей.

4 липня делегація ченців нашої єпархії, очолювана намісником Замкового Свято-Архангельського монастиря в Луцьку ігуменом Святополком, на запрошення єпископа Кіровоградського і Голованівського Марка (кошишнього намісника Миколаївського монастиря в Жидичині) та з благословіння архієпископа Михаїла побувала у Кіровоградській єпархії. Про це повідомляють сайти Chernetvo.org, Serkva-el.com.ua. Монахи привезли ковчежеч із часткою мощей святого і чудотворця Миколая Мирлікійського, що постійно перебуває в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці.

Спершу волинські чорноризці побували на освяченні нарідного каменя майбутнього храму Апостола Андрія Первозваного в Кіровограді, яке здійснив владика Марк, відтак побували у Миколаївському храмі райцентру Бобринець, де відслужили акафіст цьому святому перед ковчежечем. До 18 липня святиня подорожувала парафіями єпархії.

12 липня, у день первоверховних апостолів Петра і Павла, братія жидичинського Свято-Миколаївського монастиря на чолі з намісником ігуменом Константином (Марченком) побувала в поблизу Липлянах на святі села. У цьому малому поселенні не було й немає храму, його мешканці ходять до церкви в Жидичині. Як зазначено на сай-

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Образ «Преображення». Поч. XVIII ст. Походить із храму Казанської ікони Пресвятої Богородиці с. Садів Луцького районного деканату. Матеріали: основа з трьох липових дощок, левкас (грунт із крейди і клею), темпера, олія, золочення. Реставрована в Київському художньому інституті 1988 р. Експонується у Музеї волинської ікони.

Преображення Господнє – свято (19 серпня) на спомин чудесної переїмки Ісуса Христа під час молитви на горі Фавор. Про це свідчать євангелісти (Мф. 17:1–9, Мк. 9:1–9, Лк. 9:28–36). Запроваджено у IV ст.

Ікона Преображення належить до творчості іконописця, який працював поряд з ієромонахом Івом (Кондзелевичем) у Білостоцькому монастирі на зламі XVII–XVIII ст. Роботи майстра репрезентують київську малярську традицію на Волині. Він використовує прийоми живописного малювання, ясні й відкриті фарби, гладке поліроване золоте тло, своєрідно трактує банки одягу, підкреслюючи тіні темнішими відтінками основного кольору. Особливості творчої манери білостоцького майстра прослідковуються в іконі Преображення.

Композиція чітко розділена по горизонталі. У центрі верхньої частини над горою Фавор – Ісус Христос у білому одязі, який прикрашений золотим і срібним орнаментом. Він ніби виходить із сонцяєсного світла. Це божественне світло називають фаворським – світлом християнської віри. Обабіч Ісуса – старозавітні пророки Ілля та Мойсей. У нижній частині ікони – апостоли Іоан,

Яків та Петро в емоційних позах, вражені чудом Преображення. Іконописець намагається передати душевний порив учнів Спасителя, безпосередність їхніх переживань. Пластика фігур апостолів класичних пропорцій, органічна, її підкреслюють легкі тканини одягу. Лики відзначені благородством, красою та виразністю. Колористична гама побудована на поєднанні світлих, майже прозорих кольорів: білого, блакитного, червоного, смарагдового, вохристого. Образ наповнений золотим світлом. Золотий колір, що використовується іконописці, називали «асистом». Він не був у повному розумінні суцільною золотою фарбою, а складався з тонких ліній, ніби променів, що відходили від Божества.

В іконі сутність Преображення Господнього розкривається в його символах. Гора – усамітнене місце, де легше творити молитву, що допомагає з'єднатися з Богом. Фавор у перекладі означає «чистота, світло», тож той, хто звільняє свою душу від гріха, приймає божественне світло. Мойсей, який помер, та Ілля, який не зазнав смерті (взятий на Небо живим) були закликані на Фавор, щоб показати владу Христа над життям і смертю. Символом Святої Трійці є три промені, які сходять на апостолів.

Ікона «Преображення» – одна з кращих пам'яток волинської іконописної спадщини поч. XVIII ст. і засвідчує високий професійний рівень її автора.

Тетяна ЄЛИСЕЄВА,
завідувачка Музею волинської ікони

ХУДОЖНЕ СЛОВО

ЗНАК З НЕБА

Гори вквались туманним мереживом. Світало швидко, різко. В повітрі запахло дощем. Подивившись удалечинь, баба Параска, скрушно похитавши головою, пішла якнайшвидше випускати курей, бо знала, що опівдні буде гроза. Попоравшись, стала молитися. Просила в Бога здоров'я, сили й любові для своїх рідних і близьких. Молилась і за тих, що ненавидять. Просила й їм добра, а для себе терпіння. Бо так учила мати, а її – бабуся, а бабуся – прабаб-

ця. Так молилися усі її пращурі. І вона так буде. Бо такий їхній побожний дух. Одне боліло старенькій: як передати свою молитовність онукам та правнукам. Не ті вже часи.

– Бабо, а ми сьогодні на весіллі йдем, – весело защебетала правнучка, щойно увійшовши до бабиної хатчини. – Ото буде забава!

– А що, і тебе беруть?

Закінчення на 6 стор.

ті Chernetvo.org, який повідомив про подію, такі заходи важливі тим, що спонукають «відчути єдність, спорідненість з усіма, хто знаходиться поруч із нами».

Приймайте поповнення!

25 червня в Національному університеті «Острозька академія» відбувся черговий випуск. Отримали дипломи й багато представників нашої єпархії: бакалавра релігієзнавства – маневичький декан, настоятель парафії Святого Миколая Чудотворця в Колках і Великомученика Юрія Переможця в с. Новоукраїнка цього деканату протоієрей Андрій Закидальський, настоятель луцької парафії Успіння Пресвятої Богородиці протоієрей Микола Лазука, клірики собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях протоієрей Юрій Трохун і священник Сергій Лівончук, регентка Ірина Лесюк; магістра – капелан обласної дитячої лікарні й настоятель парафії Вознесіння Господнього в с. Рокині Луцького районного деканату священник Юрій Крохмаль-Брилевський, чтець Юрій Хом'як, паніматка Ірина Нестер.

Цього ж дня отці Андрій Закидальський та Юрій Крохмаль-Брилевський продемонстрували себе як релігієзнавці: взяли участь у II Всеукраїнській науково-практичній конференції «Релігійні фактори в контексті суспільних трансформацій», виступивши зі змістовними доповідями. Отець Андрій того дня дав ще й розлоге інтерв'ю Рівненському телебаченню.

У Ковельському міському деканаті

4 липня архієпископ Михаїл та декан протоієрей Анатолій Александрук взяли участь у святкуванні 700-ліття Ковеля та 66-ї річниці його визволення від нацистських загарбників. Ці достойники взяли участь у святковому зібранні в приміщенні міськради, мітингу на меморіалі слави. На початку культурно-мистецьких заходів владика привітав ковельчан зі святом. Від імені Патріарха Філарета високопреосвящений нагородив територіальну громаду Ковеля орденом Великомученика Юрія Переможця – за відродження православних традицій та сприяння утворенню єдиної помісної Української Православної Церкви. Орден від імені всіх ковельчан прийняв міський голова Сергій Кошарук.

У Маняві та Львові

6–7 липня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл на запрошення архієпископа Івано-Франківського і Галицького Іоасафа брав участь у святі Преподобних Іова і Федосія Манявських, яке відбулося в Манявському скиту. Богослужіння у Хрестовоздвиженському соборі очолив Патріарх Київський і всієї Русі-України Філарет.

Увечері 7 липня владика Михаїл прибув до Львова. Тут у соборі Покрови Пресвятої Богородиці він помолився за упокоєння ново-спочилого митрополита Андрія під час відправи Первоієрархом Київського Патріархату парастасу, а наступного дня, 8 липня, – долучився до Божественної Літургії та чину поховання львівського архієрея.

У Братстві

16 липня голову Волинського крайового братства Святого апостола Андрія Первозваного (Луцького Хрестовоздвиженського) Андрія Бондарчука нагороджено почесною грамотою Верховної Ради України. Відзнаку вручив її Голова Володимир Литвин як народному депутату першого скликання, учасникові прийняття Декларції про державний суверенітет України за заслуги перед народом, вагомий особистий внесок у творення і розбудову незалежної держави.

У Луцькому міському деканаті

21 липня настоятель парафії Благочинення Пресвятої Богородиці в Луцьку протоієрей Микола Савчук повідомив архієпископові Михаїлу, що в його храмі, ймовірно, замилоточила ікона святого Іоана Предтечі. Дерев'яний писаний образ із частинкою вмонтований мощей святого вкрився краплями, які почали гуснути.

Іх появу настоятель священник Микола Савчук помітив ще на Вечірні 6 липня. Були різні версії того, що сталося, які могли б пояснити

Закінчення на 6 стор.

ПРАВОСЛАВ'Я МАЙБУТНЬОГО

ВІДПОЧИНОК ПО-ПРАВОСЛАВНОМУ

13–23 липня в урочищі Білі Береги на Маневиччині діяв єпархіяльний молодіжний табір. Його тематичний напрямок – «Сучасний шлях молодого християнина». Близько п'ятдесяти юнаків і дівчат проводили тут вільний час: молилися (дехто навіть уперше), грали в спортивні й інтелектуальні ігри, ходили на екскурсії, спілкувалися зі священниками й ченцями. Та-

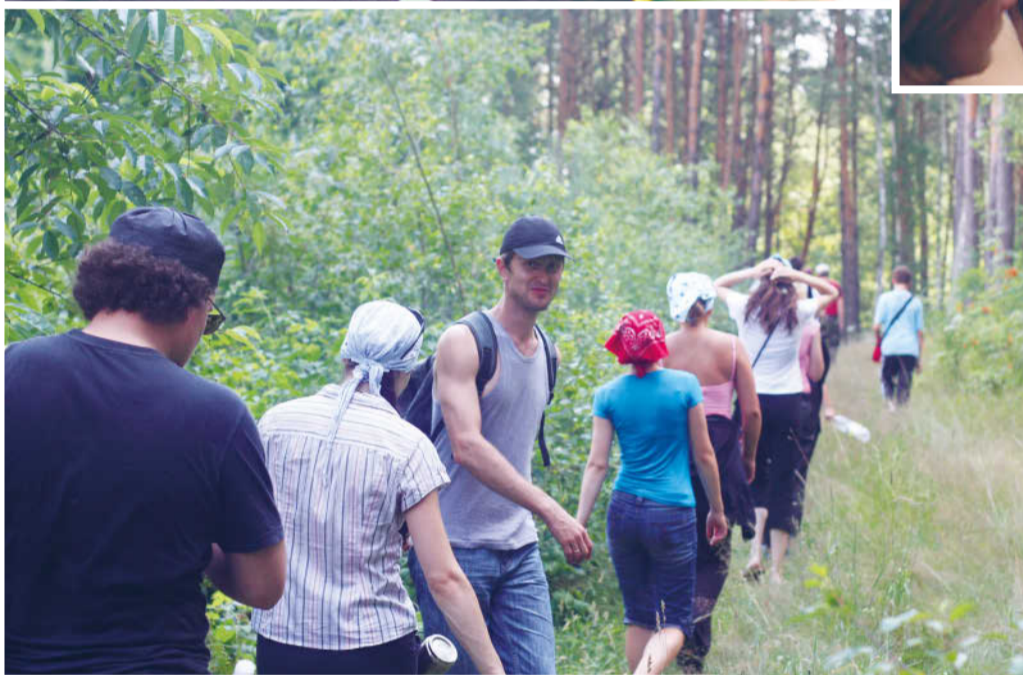
боряни були поділені на кілька куренів, у кожного куреня був свій духівник, тож юнаки і юнки могли відверто поговорити про те, що турбує. Були й цікаві вечори коло вогнища, демонстрація духовних фільмів. Було чимало серйозних моментів, а чимало й веселощів. Жили таборяни в наметах, молилися в похідній церкві, їли з багаття, купалися в Стирю. Не бачили тими

днями Білі Береги ні цигарок, ні спиртного, не чули матюків.

«Я їхав і думав, що буде так собі, скучнувато, але цей табір – просто супер! Це великий заряд бадьорості – духовної й тілесної. Тепер я буду завжди молитися і вранці, і ввечері»; «Ніколи не сподівалася, що може хотітися йти на молитву. Насправді ж у православному таборі ще цікави-

ше, ніж я гадала», – безліч таких відгуків отримали організатори заходу архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, інспектор з місійної діяльності протоієрей Юрій Близнюк та інші організатори табору.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина з архіву о. Юрія БЛИЗНЮКА

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2, 4 стор.

природне їх походження, але всі вони відпали. Тож отець розповів про диво людям, які були на Богослужінні. 7 липня, перед Службою з нагоди Різдва Йоана Хрестителя, вони побачили, що краплини вкрили образ іще більше.

Мироточіння ікон у цій церкві спостерігали й раніше. Не один рік проявляли себе таким дивним чином образи Луки Кримського, Іова Почаївського, апостолів Петра й Павла, Різдва Христового. Але священник і парافیя розповідають про ще одне чудо: ікона Пантелеймона у верхній частині випромінює тепло, у нижній – холодна, хоча ніяких джерел енергії біля неї нема. Якщо факт мироточіння добре відомий, то це – явище нове. Якоюсь комментувати дива священник не наважується, але зазначає, що колись на цьому місці стояв храм. Тож чудеса в невеличкій тимчасовій церквці можна розцінити як благословення з Небес на будівництво тут величної церкви.

У єпархії багато разів траплялися подібні події, тому владика свого часу видав указ, який регламентує дії священника у разі ймовірного чуда на його парافیі. Відповідно до цього документа, настоятель Благовіщенської церкви о. Микола звернувся до правлячого архієрея й отримав благословення спостерігати за іконою, що замироточила на Йоана Хрестителя, та звершувати відповідні богослужіння.

Цінний досвід

21 липня у нашій єпархії завершено щорічне звітування про діяльність священнослужителів, яке розпочалося ще 19 квітня. Щороку архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, канцлер протоієрей Микола Цап та інші уповноважені особи виїздять у всі деканати і приймають звіти в духовенства. Кожен доповідає, яку роботу, крім богослужень і треб, він провів за рік: господарську, просвітницьку тощо. Комісія цікавиться нааявністю належного облачення, богослужбової літератури, різноманітними проблемами життя парافیі. Цього разу особливий наголос було зроблено на організацію при кожному храмі недільних шкіл. Обов'язково висвяняють, чи виправлено торішні недоліки.

Разом з тим, отці складають своєрідний іспит. У білети, роздані заздалегідь, внесено питання з церковної історії, літургії, основ православного врівнення й інших богословських дисциплін. Кожного року питання різні й акцент ставиться на різні предмети. Бо хоча священнослужителі єпархії мають духовну освіту, проте час від часу освіжити в пам'яті деякі моменти дуже корисно.

Отець Микола каже, що рівень знань священнослужителів із року в рік зростає. Нині іспит склали всі, на відміну від попередніх літ. Збільшується кількість отців, які мають вищу або й дві вищі освіти – духовні чи світські. Непоодинокі факти глибших зацікавлень тими чи тими сторонами теології, збільшується кількість кандидатів богословських наук, магістрів, спеціалістів, бакалаврів богослов'я чи релігієзнавства. Звіт-іспит проходить у доброзичливій обстановці. Важливо, що всі священники благочиння чують відповіді своїх співслужителів. Наступного року, каже отець канцлер, планується зробити більший наголос на гомілетіку (проповідництво), церковний устав. Щорічні звіти-екзамени – надзвичайно позитивний досвід, який треба продовжувати наступними роками, удосконалюючи їх проведення.

На деяких зібраннях були присутні єпископи Кіровоградський і Голованівський Марк, Дніпропетровський і Павлоградський Симеон.

У Володимирському
міському деканаті

Місто Володимир 25 липня відзначило 1022-ліття. 992 року тут засновано Волинську єпархію. З тих часів сивочолий град прикрашає храм Святого Василя Великого, на честь якого названо князя Володимира під час його Хрещення.

Сьогодні в місті більше 10 храмів, центральні – собори Різдва Христового та Успіння Пресвятої Богородиці. На святкуванні «за заслуги перед містом» його голова П. Саганюк нагородив відзнакою міської ради настоятелів Різдово-Христового храму протоіє-

ХУДОЖНЄ СЛОВО

ЗНАК З НЕБА

Закінчення. Початок на 4 стор.

– Мама сказала, що візьмуть. Там і Іринка буде, і Наталка.

– Ой, дитино моя, рано ще тобі гуляти. Ох як рано!

– Ой, бабо, нічого ти не розумієш. Там і менші будуть. От Івася мама бере, і Настуню. А мені ж уже десять. Чи ти забула?

Вигукнувши останні слова, вибігла з хати. Стара Параска ніяково зіщулилася й присіла на лавку. На столі горіла свіча. Мерехтливий вогник зігрівав душу. В ту мить старенька забула про все й щиро віддалась молитві.

Вдень таки розпочався дощ. Хмари пронизувало яскравими штирками. Хто був на ганку, позаходив до хати.

– Оксано, що ти вариш? – зайшовши до дочки, запитала мати.

– Так, як завше. Зупу* й бараболю. Може, мамо, ви доварите, а то мені щось голова болить.

– Добре, йди відпочинь. Бо ж маєш сьгодні завабу.

– Ну, але так мене усю ломить. Зовсім йти не хочеться.

– Нічого, полежиш трохи. Мо', до вечора й переїде. А піти треба. Вони ж до нас приходили. Та й діти скоро виростуть. Хто до них прийде, як не будем нікуди ходити?

Молодиця лягла, увімкнула телевізор. Якраз ішов її улюблений серіал. Вже й голова перестала боліти й тіло не крутить. Вже більш цікавить, як там головна героїня Ольга, дочекається Івана з армії чи чкурне з кимось іншим у далекі краї, про які вона так мріяла.

Оксана враз забула про сьгодення. Забула про дітей, котрі на кожному кроці надокучали її матері, прохаючи то їсти, то пити.

Її кортіло стати такою ж гарною, стрункою, як Ольга з серіалу. Хоча й розуміла, що годі сподіватися, бо наїжені за кілька літ кілограми нікуди не збиралися діватися. Навпаки, з кожним роком її тіло ставало все округлішим. Спочатку було соромно, потім огидно, були якісь жалюгідні спроби схуднути, а згодом змирилась, втихомирилась. Врешті-решт чоловік і таку любить. А я ж не винна, думала, бо все ж таки народила двійко діточок. Однак в душі, особливо вдвляючись на екран телевізора, любила помріяті й побачити себе іншою. Тільки так могла отримати хоч і вдавнана, а заспокоєння.

– Мамо, прокинись, вже слід вбиратися. Що мені одягнути? Може, цю рожеву сукенку? А може, джинси з метеликами й оту кофтинку з блискітками?

Оксана ледь розплющила очі. Невже вона так довго спала? А лягла ніби на хвильку. Глянула на годинник. Ой, лихо! Це ж треба спішити. А ще непричесана, та й не вибрала, що вдягнути.

– Іванко, відчепись! – спересердя крикнула на доньку. – Вдягай, що хочеш. Я сама ще не вбрана. А де тато? Клич його. Нехай збирається.

Хата заметушилась, одіж падала то на підлогу, то на ліжку. Шум, галас! Баба одягає онуку, влітає квіточки у коси. Дитина, ніби наречена, чекає свого виходу. Розпашіла, раз по раз вдвляється у дзеркало, хизуючись своєю вродою. Прийшов і тато. Хутенько вбравшись, сидить, чекає жінку, котра ще з півгодини бігає по хаті, не знаючи, які туфлі взути. Чи ті, що з пряжкою, чи ті лаковані на підборах. Ні, певно, з пряжкою, бо важко буде гуляти на підборах усю ніч. Нарешті всі гуртом рушають на бенкет.

Весільна карпатська забава – то щось доволі незвичайне та містичне. Так, так, містичне. Бо саме щось надприродне дає людям неймовірну силу та енергію до рання витанцювати на дерев'яній підлозі то «гуцулку», то «голубку». Тим паче, що жодна дівчина чи жінка не може відмовити у танці з кавалером, хто б він не був, бо такий звичай. Тільки хитрість інколи врятовує слабку половину, якщо вона, звісно, їй притаманна. А як ні – то бідні ніжки карпатських красунь потерпають від болю. Але не в ту весільну ніч, а вже наступного дня.

Відгулявши з батьками усю ніч, маленька Іванка заснула, тільки-но дісталась ліжка. Втома взяла своє. Батьки її трохі погомоніли й собі вляглися.

Зайшла неділька. Треба до церкви. Усі потомлені, сплять. Одна стара Параска чимчикує до церковці, щоб помолитися за рідних.

– Петре, піднімиш, твій телефон дзвенить. Візьми трубку, – спросоння тихо зачіпає Оксана чоловіка. Той підводять голову.

– Алло, слухаю.

– Петре, вийдіть надвір. Подивіться, що на небі робиться.

– А хто це? А, це ти, Юрку. Котра година?

– П'ята по полудню. Ви що, спите? Бігом надвір. Вийдете – самі побачите.

Хлопець, нехотячи вдягнувшись, вийшов на обійстя. Підійняв очі вгору... й ледь не знепритомнів. На небі у темних хмарах було чітко видно риси обличчя. А найвиразніше – великі грізні очі, що немов волали: «Схаменись, подумай над своїм життям, порятуй себе!» Петро з ляку почав гукати до своїх рідних, щоб вибігли дивитися на чудо, явлене у небо.

Встала з сну Оксана, вийшла й мати, а за нею й стара Параска. Кожен бачив ті сумні сердиті очі. Проте кожен розумів те бачення по-своєму. Молоді злякались, та згодом вже виклацували телефоном, щоб відзняти те зображення собі на пам'ять.

Мати застрашилась. Їй стало лячно за дітей, онуків, за землю свою. Піднявши очі до неба, просила прощення у Бога за все і за всіх.

Лиш баба Параска стояла без страху, вдвляючись у небо й розуміла, що то – знак. Знак біди, якогось лиха, що настане. Вона так само знала, як можна було б цьому зарадити. Але не ті вже часи. Не зможуть люди. Бо немає віри. Правдивої, вимоленої, покутної. От колись ще їй баба розказувала, як у Біблії говориться про один народ. Їхнє місто Бог хотів знищити за гріхи їхні й повідомив їм про це через одного чоловіка. Тоді всі мешканці того міста на чолі з царем – і бідні, й багаті, і малі, й великі – увесь той час молилися, нічого не ївши, впрошуючи у Бога прощення та помилування. І Бог їх врятував. Не знищив. Бо їх молитва та дії були спільні. Але тепер... Тепер не той час. Не вийдуть люди. Та й не будуть молитися. Не будуть і постити. Спільно, разом. От і віщує Бог через небо їм лихо. Біди не минути. Вона це напевне знає.

Молоді рушили до своєї компанії, таких же самих подружніх пар, обговорити побачене.

Як виявилось, напередодні, за кілька кілометрів, в іншому селі був теж знак з неба. Але хрест. У них в мобільному уже й знімок той був. Кожен роздивлявся, охаючи та ахаючи. Кожен перестрашився. Всі зрозуміли: щось сталося. Проте не розуміли що. Таких видінь у їх місцевості ще не було.

Розслабились лише тоді, коли сіли за стіл. Почаркувалися, закусили. Страху – як і не було. Стали відважніші. Навіть почали зивуватися знімками: кому краще вдалось сфотографувати, в кого кращий ракурс, в кого чіткіше зображення. Молодички розгомонілися про весілля. Попліткували про кожного, згадали наїдки. Та й поночі розійшлися по домівках.

Настали рутинні будні. Все відбувалось, як звичай: хто копався на городі, хто бавив діти, хтось працював у майстерні. За кілька днів усі забули про те видіння. Одна стара Параска постійно молилась при запаленій свічці, впрошуючи у Бога ласки та помилування. Бо знала, що для Бога немає неможливої жодної речі.

А рівно за тиждень розпочались проливні дощі. Карпати затьмарилась сумна, чорна звістка. Більша частина селищ була затоплена. У воді було все: і хати, і живність, і техніка. Люта стихія забрала з собою й людей. Кожен рятувався як міг.

Лиш стара Параска молилась й дякувала Богові, що їх село оминула біда. Однак просила прощення за провини страждальців, щоб руйнуючи їх оселі, не відбирав у них життя. Бо знала, що Господь милостивий і Його любов ніколи не перестає.

Валерія ЛЕСЮК
Ілюстрація Арсена ГРЕБЕНЮКА

* Зупа (діал.) – сун.

рея Миколу Удуа й Успенського – священника Ярослава Антонюка.

Край, міцний вірою

26 липня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл дав інтерв'ю службі інформації обласної держтелерадіокомпанії до свят Рівноапостольного князя Володимира та Хрещення Київської Русі-України. Зокрема, на запитання «Чим для Волині й для Київського Патріархату в нашому краї особливий цей день?» владика відповів так.

Щороку ми відзначаємо цю вікопомну подію – хрещення князя Володимира, що переросло згодом у прийняття Хрестової віри по всій нашій Вітчизні. Як відомо, ще апостол Андрій Первозваний приніс на київські кручі благовістя істинної релігії, а з хрещенням Києва русичі стали масово переходити від язичництва до Християнства. Проте на Волині вчення Сина Божого стало поширюватися ще раніше, ніж на Придніпров'ї. Річ у тім, що частина нашого краю входила до складу єпархії, якою керували рівноапостольні Кирило й Мефодій та їхні послідовники. Трохи згодом у Володимирі існувала кафедра єпископів, а Зимненський монастир став світільником євангельського вчення значно раніше, ніж Києво-Печерська лавра. Тож волиняни мають особливо давню християнську історію серед українців. Разом з тим, вони єднаються в Київському Патріархаті й багато працюють для того, щоб Українське Православ'я пододало нинішнє роз'єднання і мало одного главу – в Києві, в тому місті, з якого возсіяло всій Русі світло нашої віри.

У семінарії

15 липня у стінах Волинської духовної семінарії відбулася зустріч її випускників 2000 року. То був один із найбільших випусків ВДС, тож до своєї альма-матер прибуло кілька десятків колишніх вихованців. Серед них – єпископ Дніпропетровський і Павлоградський Симеон (Зінкевич), луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, проректор ВДС кандидат богословських наук Василь Лозовицький, численні священники.

Архієпископ Луцький і Волинський Михаїл очолив молебень за здоров'я випускників у нижньому (семінарському) храмі Троїцького собору, заупокійну літню на могилі митрополита Якова, який за часів їх навчання був правлячим архієреєм і висвятив переважну їх більшість на диякона і пресвітера. Екскурсія семінарією й консисторією, де чимало випускників не були багато літ, братерське спілкування запам'ятаються їм надовго.

Помолитися – передусім

1 серпня, у чергову річницю смерті Лесі Українки, архієпископ Михаїл та духовенство кафедрального Свято-Троїцького собору відслужили заупокійну літню пам'ятника поетесі в центрі Луцька. «Вона любила свій край, оспівувала його у своїх творах, тож обов'язок християн-земляків спом'янути нині її добрим словом, попросити у Господа прощення гріхів раби Божої Лариси. Нехай наші молитви будуть такими ж яскравими, як ці квіти, що лягають до підніжжя монумента», – сказав високопреосвященний.

У Горохівському деканаті

1 серпня горохівський декан протоієрей Андрій Сидор з благословення архієпископа Луцького і Волинського Михаїла освятив пам'ятний хрест на межі Волинської та Львівської областей (на Красній горі поблизу с. Журавники) з нагоди 96-річчя ліквідації тут кордону між Австро-Угорщиною та Росією, що привело до об'єднання українських земель. Ініціатор установлення святині – місцевий житель Василь Парохін.

Із о. Андрієм співслужили настоятель Воздвиженської парافیі в Луцьку протоієрей Василь Клочак і духовенство Львівської єпархії. В урочистості взяли участь луцький міський голова Богдан Шибя, братства пасічників Волині та Галичини, зусиллями яких оздоблено й поставлено цього хреста.

Вітаючи усіх присутніх, горохівський декан зазначив, що розвитку України, її Помісної Православної Церкви не повинні перешкоджати жодні кордони.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavja.lutsk.ua

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

Зачислиться за праведність

Нещодавно архієпископ Луцький і Волинський Михаїл освятить два новозбудовані Петро-Павлівські храми.

11 липня владика побував у селі Домашів Цуманського деканату. Божий дім тут споруджено вперше за історію цього невеликого поселення (90 дворів, близько 200 жителів) усього за три роки. У цьому допомогли меценати, зокрема виходець із Домашева голова обласної ради Анатолій Грицюк. Він і луцький міський голова Богдан Шибя були й цього дня серед молящих і жертвodawців. Разом з усім церковним народом підносили молитви до Господа голова Ківерецької райдержадміністрації Леонтій Кричевич, місцеве керівництво. Першу Літургію в новому храмі відправили архієрей, декан протоієрей Тарас Манелюк, настоятель священик Сергій Паладовський, інше духовенство. Усіх приємно здивував високий рівень новоствореного хору.

За чималі заслуги на Господній ниві високопреосвященний вручив Анатолію Грицюкові високу відзнаку Патріарха Філарета – орден Святителя Миколая Чудотворця, а інших 22-х меценатів та церковного старосту Леоніда Грицюка нагородив архієрейськими благословенними грамотами.

12 липня владика відвідав парафію села Проходи Любешівського деканату. Першу Відправу відслужив разом із деканом протоієреєм Юрієм Устимчуком, настоятелем нового храму священиком Миколою Сегетом та іншим священством. Архієпископ пригадав, що в цьому селі кілька років тому прибічники УПЦ МП висловлювали незадоволення закладами храму Київського Патріархату. Тому у проповіді особливо наголошував на потребі молитися за ближніх, на любові до тих, хто недружелюбний до нас, аби таким чином християнська любов перемагала. До речі, стосунки між двома громадами останнім часом стали набагато кращими, братерськими. І ще високопреосвященний сказав: «Ті, хто зводить церкви, подібні до апостолів, бо так само, лиш на своєму рівні, утверджують Христову віру. І тому, хто не шкодував на це ні часу, ні грошей, ні праці, цей вчинок зарахується за праведність». За такі вчинки владика нагородив благословенними грамотами вісимох найактивніших парафіян. Заслугує на добре слово й уродженець Полісся Михайло Герець зі США, який уже вкотре надсилає щедрі пожертви на будівництво храмів Київського Патріархату в рідному краї, цього разу – на дім Божий у Проходах.

Бог на поміч, копачівці!

1 серпня архієпископ Михаїл освятить місце під будівництво храму в с. Копачівка Рожищенського деканату. До парафіян майбутньої церкви Пророка Іллі він, зокрема, сказав: «За шість років перебування на волинській кафедрі я освятити понад п'ятдесят нових Божих домів. Тільки цього року – вже шість, і то незважаючи на кризу! Навіть маленькі села, на тридцять дворів, спроможні за недовгий час звести церкву. Аж невеликий сільський храм за кількістю будматеріалів – то всього-на-всього дві сучасні хати. Не чекайте лише на багатого добродійника, що прийде і поставити вам церкву. Храм буде вам дорогий тоді, коли буде споруджений за ваші гроші й вашими руками. Це ви спроможні збудувати. І ще на одну пару чобіт стопчете, ходячи молитися до своєї церкви. Помагай, Боже, у доброму ділі!»

Віктор ГРЕБЕНЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

БУДЬМО ПИЛЬНІ!

САМОГУБСТВО

Чому ми про це не говоримо?

Статистика свідчить, що Україна посідає одне з провідних місць серед країн світу за рівнем самогубств: на кінець 2006 року на 100 тис. населення припадало 22 суїциди.

За статистикою Всесвітньої організації охорони здоров'я, більшість із тих, хто скоїв самогубство, – молоді та діти до 14 років.

Частка самогубств у загальній кількості померлих у світі становить 2%. Ще від 600 тисяч до 2 мільйонів роблять невдалі спроби вбити себе (парасуїцид). Проте багато дослідників вважає наведені цифри явно заниженими: родичі і друзі самогубців часто не хочуть визнати, що ті, кого вони любили, наклали на себе руки.

Багато самовбивств навіть не зараховуються в статистику як такі. Наприклад, деякі хворі перестают уживати ліки, бажаючи померти. Значна частина автокатастроф є спробою завершити життя самогубством. Немало смертей викликають і шкідливі для життя звички, наприклад куріння, вживання наркотиків чи великої кількості алкоголю.

Часто дуже важко зрозуміти, коли молода людина планує покінути з життям, бо підлітки, як правило, приховують свої почуття. Ось деякі з характерних ознак: розмови про смерть, депресія, підліток «закривається в собі», безпідставний та необдуманий ризик, чернетка перед смертної записки.

Не завжди можна запобігти роздумам про суїцид або спробі самогубства, але важливо знати причини суїциду, зокрема підліткового. До них належать, зокрема:

Соціальні фактори – моральний клімат, високий рівень розлучень, уживання алкоголю та психотропних речовин, широкі показ насилля в засобах масової інформації тощо.

Розлучення сім'ї. Багато дослідників намагалися виявити спів-

відношення між розлученням, переїздами та спробою підлітка піти з життя. Хоча висновки до певної міри відносні, та все ж такі розпад сім'ї сприяє виникненню стресу в підлітка, а відмова одного з батьків від дитини може й підштовхнути до думки про смерть.

Депресія. Клінічна депресія підлітка може спричинити самовбивство. Згадаймо, як у цьому віці в гніві на когось із батьків ми думали: «Вони ще пожалкують, коли я помру».

Втрата когось із близьких. Для багатьох людей це дуже важкий тягар, особливо для молоді людини, психіка якої несформована. Така особа може виношувати ідею самогубства, просто намагаючись покінчити з нестерпним болем і сумом та «приєднатися до померлого».

Багато людей схильні до самогубства, втікаючи від ситуації, яка склалася у їхньому житті. Існує дві причини, через які це трапляється. По-перше, це, на їх думку, «безнадійність» ситуації, що склалася (невеличкова хвороба, підліткова вагітність тощо). По-друге, неправильне виховання: людина боїться чи соромиться поділитися своєю проблемою та не усвідомлює, що накласти на себе руки – це тяжкий гріх. По-третє – нерозуміння проблеми іншими.

Спроба самогубства привертає увагу як ніщо інше: якщо раніше проблеми людини ігнорували, то зараз вона має необхідну увагу. Спроба самогубства може бути й заклик про допомогу: «Я в скрутній ситуації, я не знаю, як з неї вийти, я не можу впоратись! Будь ласка, допоможіть мені, почуйте мене!!!» Трагічно, що цей крик про допомогу інколи за суетою буднів ми не чуємо, що призводить до фатальних наслідків.

Суспільство без допомоги Церкви не зможе побороти проблему суїциду. Тому за допомогою в її аналізі ми звернулися до капелана Волинсько-

го національного університету протоієрея Михайла Бучака.

– Скажіть, будь ласка, як ставиться Церква до суїциду?

– Самогубство несумісне з Християнством. Візьмімо такий приклад. Голгофа, стоїть три хрести: посередині – хрест Ісуса Христа, з одного боку – один розбийник, з другого – другий. Як ви вважаєте, – одному й другому боліло однаково, однакові цвяхи забивали, чому ж один потрапив у рай, а інший – у пекло?

– Навпевно, тому, що один з них покався.

– І не тільки покався, а сприйняв свої страждання як належну відповідь за свої гріхи. Отже, відхід із життя через самогубство – це відмова від страждань і незгода з волею Бога. Тобто ми говоримо: «Господи, Ти надто багато поклав на наші плечі, і ми не хочемо страждати. Тому хочемо добровільно піти з цього світу». Я думаю, що в жодній глибоко віруючій людині ніколи навіть не закрадеться думка про самовбивство.

– Самогубство набуло такого розмаху в наш час...

– Сьогодні відбуваються страшні речі. Згадаймо, наприклад, комп'ютерні ігри: одне життя, два життя... Діти зникають до того, що життів нібито є «безліч». Є й ігри, де море крові. Діти зникають до смерті. У наш час втрачена сама суть таємниці смерті – а колись смерть була велика таїна. Тепер люди звикають до смерті: ну смерть – то й смерть. Тому, на мою думку, більшість сучасних фільмів нашоштовхують молоду людину до думки про суїцид.

– Чи говориться в Біблії про цей гріх?

– Звичайно, говориться. Біблія є універсальним засобом допомоги на будь-який життєвий випадок. Перш за все можна згадати п'яту Заповідь Божу, про яку читаємо в книзі Вихід: «Не вбивай!» Тут мова йде не тільки про те, щоб не вбивати іншу людину, а й про самогубство. Дала її можна навести цитату з Послання апостола Павла до євреїв: «Праведний вірою буде жити, а коли хто захитається, не благоволять до того душа Моя». Що таке самогубство? Це людина захиталася, злякалася якоїсь проблеми. А в Першому посланні апостола Петра написано: «Бережіться, щоб вам не постраждати як злочинцям, а якщо хтось з вас постраждає як християнин, то дякуйте за це Богові». Тобто питання в тому, як людина переносить свої проблеми: якщо вона християнин і переживає свої проблеми разом із Богом, то ця людина ніколи не буде думати про самогубство. Але якщо вона страждає без Бога, то сатана обов'язково буде навіювати думку про самогубство. Підтвердженням цих слів може бути цитата з Євангелія від Мат-

фея: «Прийдіть до Мене всі стружені й обтяжені, – і Я вас заспокою». До речі, дуже гарно сказано в Посланні апостола Павла до римлян: «А ти хто, чоловіче, що сперечаєшся з Богом? Чи скаже творіння своєму творцеві: „Навіщо ти мене так зробив?“». А самогубство є сперечання з Богом. Нарешті можна навести слова з Книги Йова: «Господь дав, Господь і взяв; нехай буде ім'я Господа благословенне!» Дав Господь тобі життя – Він Сам його забере, і ніхто не вправі його забирати ні в ближнього, ні в себе, тому що це дар Бога.

– Самсон і Юда – у чому різниця в їхній смерті?

– Самсон пішов із життя добровільно, але заради інших людей. Спочатку в нього було самолюбство й гордіня, потім він покався, і Бог, простивши, повернув йому силу. На прикладі Самсона ми можемо побачити, для чого Бог допускає гріхи в житті людини. Самсон пройшов різні етапи в своєму житті, спокуси і тому подібне. Але в кінці прийшов до того, що Бог його смирил. На прикладі Самсона можна провести таку паралель. Уявіть собі ситуацію: ви йдете вулицею – десять чоловік убивають одного, якщо йому допомогти – це самогубство, але яке самогубство? Заради ближнього. У такому випадку це виконання однієї з основних Заповідей Біблії: немає більшого подвигу, ніж віддати душу за ближнього свого. Самсон виконав це, тому в Біблії він постає як герой. Апостол Петро теж зрадив Ісуса тричі! Але повірив, що Бог простить його. Що ж зробив Юда? Юда ж міркував тільки світськими поняттями. Він не повірив, що Ісус Христос йому пробачить, хоча знав, що продав душу праведну, викинув тридцять срібняків під ноги первосвященникам, але пішов і вдавився. Не вірив, що Бог Добрий.

– Самогубство військових – справа честі чи смертний гріх?

– Якщо згадати ще час римських імператорів, то піти з життя добровільно вважалося верхом шляхетності. Наприклад, якщо виникало «питання» між кимось із сенату та імператором, яке кидало тін на добре ім'я тієї людини, то вона вживала якісь препарати або перерізала собі судини і, таким чином, в очах суспільства зберігала свою честь. Язичництво вважало суїцид верхом досконалості. Уже в часи Християнства самогубство перестало бути верхом честі. Наприклад, у козаків самогубство не те що не було популярним, а воно засуджувалося! Козаки терпіли страшні муки, але добровільно з життя не йшли.

Олександр ВОЛЯНЮК

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Що залишимо нащадкам

18 липня в с. Зміїнець Луцького районного деканату архієпископ Михайл звершив чин заснування храму Преображення Господнього, заклав пам'ятну капсулу в його підмурівок. З архієреєм співслужили ректор Волинської духовної семінарії протоієрей Ігор Швець, декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії священик Володимир Лозинський та інші душпастирі.

Владика висловив вдячність усій громаді за стійкість на шляху до її становлення, до закладення цього храму, подякував усім добродійникам, особливо голові сілради Ігореві Ярмольському. Подякував і «тим, хто не заважав». Ще зовсім недавно це була зкинута окраїна села, а вже місцевість преобразилась, видно, що тут зводиться осередок духовного життя. Повноцінного храму на Зміїнці не було ніколи, служби проходять у пристосованому приміщенні.

«Що ми залишаємо після себе на цій землі, на земній Батьківщині? Залишаємо дітям і внукам насамперед віру, духовність, мову і добродієсні звичаї. Залишаємо храми. Це те, що не проминеться. Зводючи цю святиню на честь Преображення Ісуса Христа, ви самі преображаєтеся, стаєте кращими, досконалішими. Це те, що передається у спадок новим поколінням», – зазначив високопреосвящений.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

ОФІЦІЙНО

Священика Василя Гламазду звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Домашів Цуманського дек., а **священика Сергія Паладовського** при-

значено на цю посаду (укази № 59, 60 від 24 червня 2010 р.).

Священика Олега Походзея звільнено від обов'язків клірика парафії Різдва Пресвятої Богородиці в Рожищі (указ № 61 від 21 липня 2010 р.).

Священика Василя Матвійчука звільнено від обов'язків настоятеля парафії Архістратига Михайла в с. Павлівка Іваничівського дек., а **священика Миколу Мацюка** призначено на цю посаду (укази № 63, 64 від 23 липня 2010 р.).

Протоієрея Олега Ткачуса звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостола Филипа в Луцьку й призначено настоятелем парафії Рівноапостольної княгині Ольги в Ківерцях (укази № 65, 66 від 23 липня 2010 р.).

ВІТАННЯ

Ювілеї

Храму Великомученика й цілителя Пантелеймона в с. Рованці Луцького райдек. (настоятель протоієрей Сергій Коць) – 110 років від освячення;

храмам Преображення Господнього: в Луцьку (священик Борис Григлевич) – 5 років, **у Локачах** (протоієрей Ігор Дружинець) – 15 років від освячення;

храмам Успіння Пресвятої Богородиці: в с. Скригово Горхівського дек. (священик Володимир Курчин) – 110 років від освячення місця під будівництво, **в с. Стенжаричі** Володимирського райдек. (протоієрей Борис Гідзінський) – 15 років, **у жіночому монастирі Різдва Христового у Володимирі** (намісниця ігуменя Марія (Ігнатенко) – 5 років від освячення;

храмам Різдва Пресвятої Богородиці: в с. Кричевичі (священик Ігор Кузьмич) – 195 років, **у с. Мощена** Ковельського райдек. (священик Василь Старевич) – 15 років від освячення місця під будівництво, **в с. Озютичі** Локачинського дек. (священик Володимир Галайда) – 15 років, **у с. Полонка** (протоієрей Василь Янчук) – 10 років, **у с. Воронів** Луцького райдек. (протоієрей Іван Левковець) – 225 років від освячення, **в с. Ружині** (священик Олег Гремалюк) – 5 років, **у с. Руда** Турійського дек. (протоієрей Борис Гідзінський) – 20 років від освячення місця під будівництво, **в с. Хобул-**

това Володимирського райдек. (протоієрей Юрій Зінчук) – 15 років, **у Рожищі** (протоієрей Василь Шняк) – 15 років від освячення; **храму Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії в с. Трубки** Іваничівського дек. (священик Сергій Мельничук) – 15 років від освячення;

протоієрею Володимирові Прусу, настоятелю парафії Покладення чесної ризи Пресвятої Богородиці у Влахерні с. Мєнчичі Іваничівського дек., 2 серпня – 35 років;

священику Михайлові Цвинкилевичу, настоятелю парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Самійличі Шацького дек., 13 серпня – 10 років священничого служіння;

священику Борисові Наумчуку, настоятелю парафії Апостола і євангеліста Іоана Богослова в с. Охнівка Володимирського райдек., 14 серпня – 5 років священничого служіння;

протодіякону Ярославів Місюку, кліриков кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку, 19 серпня – 15 років дияконського служіння;

священику Валерієві Чернюку, настоятелю парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Дерно Ківерецького дек., 27 серпня – 10 років священничого служіння;

монахині Галині (Стець), насельниці монастиря Різдва Христового у Володимирі, 1 вересня – 30 років;

протоієрею Вікторіві Возняку, любомльському й шацькому деканові, настоятелю парафії Архістратига Михайла в Любомулі, 3 вересня – 30 років;

священику Миколі Багану, настоятелю парафії Введення Пресвятої Богородиці в с. Березовичі Володимирського райдек., 12 вересня – 5 років священничого служіння;

священику Романові Микитюку, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Лаврів Луцького райдек., 17 вересня – 10 років священничого служіння;

священику Андрієві Ротченкову, настоятелю парафії Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії в Луцьку, 17 вересня – 35 років;

протоієрею Романові Бодаку, ратнівському деканові, настоятелю парафії Пророка Іллі в Ратному, 20 вересня – 45 років;

священику Валерієві Коту, настоятелю парафії Мучеників Антонія, Іоана і Євстафія Литовських у с. Піща Шацького дек., 25 вересня – 5 років священничого служіння;

священику Євгенові Рудю, настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в с. Сокиричі Ківерецького дек., 29 вересня – 30 років.

Щирсердечно вітаємо священнослужителів, мирян, монахиню Галину! Божого благословення, міцного духовного й тілесного здоров'я та всіляких гараздів!

ОГОЛОШЕННЯ

Слухайте самі, радьте іншим!

Щонеділі о 14.30 – православна передача «Благо» на радіостанції «Сім'я і дім» (102, 4 МГц). Автор і ведучий протоієрей Віктор Пушко пропонує розповіді про свята

й тлумачення недільних євангельських читань (рубрика «Слово душпастиря»), спілкування зі священнослужителями та мирянами на актуальні теми («Варто дослухатись»), а також церковні вісті, анонси тощо.

• Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття протоієрея Юрія Близняка**. Початок о 15 години щонеділі.

• У Луцьку, по просп. Волі, 2 працює **єпархіяльний оптово-**

роздрібний склад-магазин. Тут можна придбати всю церковну утвар, ікони, священничий одяг, богослужбову та іншу духовну літературу тощо. Магазин працює в понеділок-п'ятницю з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва з 13 до 14-ї. За довідками звертатися до Богдана Тишкевича, тел. (066) 217-25-58.

• Виконуємо **реставрацію та розпис** храмів, а також рес-

таврацію, позолоту, посріблення єхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжниць та іншого церковного начиння. Тел. (050) 660-53-19.

• Виготимо на замовлення плащаниці, композиції різдвяного вертепу, голгофи, воскресіння. Тел.: (050) 690-48-05, (0332) 82-51-26. Запитувати Івана чи Ірини.

ПАЛОМНИЦТВА

15–27 серпня, 30 серпня – 11 вересня – до святих Криму: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальйон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаський скит), Балаклава (Інкерманський монастир), Сімферополь (Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор – мощі Луки, каплиця (тантина) Єлени й Константина), Судак (Топловський монастир), Ялта, Форос. Зголошуватися не пізніше як за тиждень до першого дня паломництва. Вартість (проїзд, проживання та екскурсії): 1200 грн у приватному секторі, 1400 грн – на квартирах; діти до 10 років – 750 грн.

29 серпня – до почаївських святих: Почаївська лавра – монастир Святого Духа (колиш-

ній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися до 3, 28 серпня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 60 грн.

24 серпня – до святих Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 23 серпня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 65 грн.

6–13 вересня – до Святої Землі: Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфа-

нія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Подання документів на відкриття візи – до 1 вересня. Орієнтовна вартість поїздки – 1150 доларів США (переліт, проживання, дворазове харчування, трансфер, страхування тощо).

19 вересня – до Маняви (Івано-Франківська обл.): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Зголошуватися до 17 вересня. Виїзд 18 вересня о 23.30. Повернення – 19 вересня о 23.30. Вартість поїздки 130 грн.

25 вересня – до святих Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Во-

лодимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 23 вересня. Виїзд 24 вересня о 23.30. Повернення – 25 вересня о 23.30. Вартість поїздки 160 грн.

1–7 жовтня – до святих Грузії: Мцхета – Тбілісі – Телаві (Кахетія) – Сігнагі – Ахалцхе (Месхетія). Зголошуватися до 1 вересня. Обов'язково потрібен закордонний паспорт. Орієнтовна вартість поїздки – 700 доларів США (переліт, проживання, дворазове харчування, трансфер, страхування тощо).

Виїзд на всі проці – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькій службі єпархії (головна координаторка Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату
www.pravoslavja.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025 Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Свідчення про державну реєстрацію:
ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Друк: ВАТ «Волинська обласна друкарня»
Луцьк, просп. Волі, 27. Тел. (0332) 24-25-07
Наклад 4000 пр. Ціна за домовленістю
Зам. № 3782

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

Передплатний індекс 91241

Засновник і видавець –

Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату

www.pravoslavja.lutsk.ua

Адреса редакції: 43025 Луцьк,

Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82

pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакція:

протоієрей Віталій СОБКО (заст. головного редактора), Валерія ЛЕСЮК (відповідальний секретар),
священик Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор
і коректор), Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.